

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 233/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 5846/2014, Rvp 5847/2014, Rvp 5848/2014, Rvp 5849/2014, Rvp 5850/2014, Rvp 5851/2014, Rvp 5852/2014, Rvp 5853/2014, Rvp 5854/2014, Rvp 5855/2014, Rvp 5856/2014, Rvp 5857/2014, Rvp 5858/2014, Rvp 5859/2014, Rvp 5860/2014, Rvp 5861/2014, Rvp 5862/2014, Rvp 5863/2014, Rvp 5864/2014, Rvp 5865/2014, Rvp 5866/2014, Rvp 5867/2014, Rvp 5868/2014, Rvp 5869/2014, Rvp 5870/2014, Rvp 5871/2014, Rvp 5872/2014, Rvp 5873/2014, Rvp 5874/2014, Rvp 5875/2014, Rvp 5876/2014, Rvp 5877/2014, Rvp 5878/2014, Rvp 5879/2014, Rvp 5880/2014, Rvp 5881/2014, Rvp 5882/2014, Rvp 5883/2014, Rvp 5884/2014, Rvp 5885/2014, Rvp 5886/2014, Rvp 5887/2014, Rvp 5888/2014, Rvp 5889/2014, Rvp 5890/2014, Rvp 5891/2014, Rvp 5892/2014, Rvp 5893/2014, Rvp 5894/2014, Rvp 5895/2014, Rvp 5896/2014, Rvp 5897/2014, Rvp 5898/2014, Rvp 5899/2014, Rvp 5900/2014, Rvp 5901/2014, Rvp 5902/2014, Rvp 5903/2014, Rvp 5904/2014, Rvp 5905/2014, Rvp 5906/2014, Rvp 5907/2014, Rvp 5908/2014, Rvp 5909/2014, Rvp 5910/2014, Rvp 5911/2014, Rvp 5912/2014, Rvp 5913/2014, Rvp 5914/2014, Rvp 5915/2014, Rvp 5916/2014,

Rvp 5917/2014, Rvp 5918/2014, Rvp 5919/2014, Rvp 5920/2014, Rvp 5921/2014, Rvp 5922/2014, Rvp 5923/2014, Rvp 5924/2014, Rvp 5925/2014, Rvp 5926/2014, Rvp 5927/2014, Rvp 5928/2014, Rvp 5929/2014, Rvp 5930/2014, Rvp 5931/2014, Rvp 5932/2014, Rvp 5933/2014, Rvp 5934/2014, Rvp 5935/2014, Rvp 5936/2014, Rvp 5937/2014, Rvp 5938/2014, Rvp 5939/2014, Rvp 5940/2014, Rvp 5941/2014, Rvp 5942/2014, Rvp 5943/2014, Rvp 5944/2014, Rvp 5945/2014, Rvp 5946/2014, Rvp 5947/2014, Rvp 5948/2014, Rvp 5949/2014, Rvp 5950/2014, Rvp 5951/2014, Rvp 5952/2014, Rvp 5953/2014, Rvp 5954/2014, Rvp 5955/2014 a Rvp 5956/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici spisových značiek: 12 Co 167/2014 (Rvp 5846/2014), 12 Co 155/2014 (Rvp 5847/2014) z 28. februára 2014; 17 Co 1120/2013 (Rvp 5848/2014) z 26. februára 2014; 12 Co 150/2014 (Rvp 5849/2014) z 28. februára 2014; 15 Co 898/2014 (Rvp 5850/2014) zo 14. januára 2014; 17 Co 1122/2013 (Rvp 5851/2014) z 26. februára 2014; 15 Co 16/2014 (Rvp 5852/2014) z 12. februára 2014; 17 Co 214/2014 (Rvp 5853/2014) z 26. februára 2014; 12 Co 168/2014 (Rvp 5854/2014) z 28. februára 2014; 16 Co 1183/2013 (Rvp 5855/2014) z 30. januára 2014; 12 Co 173/2014 (Rvp 5856/2014), 12 Co 170/2014 (Rvp 5857/2014), 12 Co 162/2014 (Rvp 5858/2014), 12 Co 172/2014 (Rvp 5859/2014), 12 Co 153/2014 (Rvp 5860/2014), 12 Co 159/2014 (Rvp 5861/2014) z 28. februára 2014; 17 Co 259/2014 (Rvp 5862/2014) z 24. marca 2014; 16 Co 260/2014 (Rvp 5863/2014) z 27. februára 2014; 17 Co 326/2014 (Rvp 5864/2014) 12. marca 2014; 12 Co 690/2013 (Rvp 5865/2014) z 31. januára 2014; 14 Co 192/2014 (Rvp 5866/2014) z 3. marca 2014, 17 Co 203/2014 (Rvp 5867/2014) z 26. februára 2014; 12 Co 28/2014 (Rvp 5868/2014) z 28. februára 2014, 15 Co 21/2014 (Rvp 5869/2014) z 12. februára 2014; 14 Co 31/2014 (Rvp 5870/2014) z 30. januára 2014, 17 Co 26/2014

(Rvp 5871/2014) z 26. februára 2014; 17 Co 273/2014 (Rvp 5872/2014), 17 Co 271/2014 (Rvp 5873/2014) z 13. marca 2014; 17 Co 272/2014 (Rvp 5874/2014) z 13. marca 2014; 16 Co 269/2014 (Rvp 5875/2014), 16 Co 267/2014 (Rvp 5876/2014) 27. februára 2014; 16 Co 1184/2013 (Rvp 5877/2014), 16 Co 1182/2013 (Rvp 5878/2014), 16 Co 1185/2013 (Rvp 5879/2014) z 30. januára 2014; 17 Co 227/2014 (Rvp 5880/2014), 17 Co 229/2014 (Rvp 5881/2014) z 13. marca 2014; 17 Co 267/2014 (Rvp 5882/2014), 17 Co 266/2014 (Rvp 5883/2014) z 24. marca 2014; 13 Co 1210/2013 (Rvp 5884/2014), 13 Co 1209/2013 (Rvp 5885/2014, 13 Co 1207/2013 (Rvp 5886/2014) z 26. februára 2014; 17 Co 269/2014 (Rvp 5887/2014) z 13. marca 2014; 14 Co 1085/2013 (Rvp 5888/2014), 14 Co 1088/2013 (Rvp 5889/2014) z 25. februára 2014; 12 Co 165/2014 (Rvp 5890/2014), 12 Co 164/2014 (Rvp 5891/2014) z 28. februára 2014; 16 Co 1179/2013 (Rvp 5892/2014), 16 Co 1181/2013 (Rvp 5893/2014) z 30. januára 2014; 17 Co 232/2014 (Rvp 5894/2014), 17 Co 235/2014 (Rvp 5895/2014), 17 Co 236/2014 (Rvp 5896/2014), 17 Co 237/2014 (Rvp 5897/2014), 17 Co 230/2014 (Rvp 5898/2014) zo 17. marca 2014; 14 Co 592/2013 (Rvp 5899/2014) z 30. januára 2014; 17 Co 268/2014 (Rvp 5900/2014) z 24. marca 2014; 14 Co 593/2013 (Rvp 5901/2014), 14 Co 594/2013 (Rvp 5902/2014), 14 Co 595/2013 (Rvp 5903/2014), 14 Co 588/2013 (Rvp 5904/2014) z 30. januára 2014; 12 Co 197/2014 (Rvp 5905/2014) z 28. februára 2014; 17 Co 262/2014 (Rvp 5906/2014), 17 Co 263/2014 (Rvp 5907/2014), 17 Co 265/2014 (Rvp 5908/2014), 17 Co 264/2014 (Rvp 5909/2014) z 24. marca 2014; 6 Co 262/2014 (Rvp 5910/2014) z 27. februára 2014, 17 Co 234/2014 (Rvp 5911/2014), 17 Co 233/2014 (Rvp 5912/2014) zo 17. marca 2014; 14 Co 1114/2013 (Rvp 5913/2014) z 25. februára 2014, 12 Co 166/2014 (Rvp 5914/2014), 12 Co 171/2014 (Rvp 5915/2014) z 28. februára 2014; 17 Co 274/2014 (Rvp 5916/2014), 17 Co 228/2014 (Rvp 5917/2014) z 13. marca 2014; 14 Co 591/2013 (Rvp 5918/2014), 14 Co 590/2013 (Rvp 5919/2014), 14 Co 589/2013 (Rvp 5920/2014), 14 Co 788/2013 (Rvp 5921/2014) z 30. januára 2014; 13 Co 383/2014

(Rvp 5922/2014), 13 Co 385/2014 (Rvp 5923/2014) z 3. marca 2014; 12 Co 169/2014 (Rvp 5924/2014), 12 Co 166/2014 (Rvp 5925/2014), 12 Co 160/2014 (Rvp 5926/2014), 12 Co 157/2014 (Rvp 5927/2014), 12 Co 194/2014 (Rvp 5928/2014), 12 Co 195/2014 (Rvp 5929/2014), 12 Co 196/2014 (Rvp 5930/2014), 12 Co 198/2014 (Rvp 5931/2014), 12 Co 192/2014 (Rvp 5932/2014), 12 Co 163/2014 (Rvp 5933/2014) z 28. februára 2014; 17 Co 226/2014 (Rvp 5934/2014) z 13. marca 2014; 14 Co 792/2013 (Rvp 5935/2014), 14 Co 791/2013 (Rvp 5936/2014), 14 Co 790/2013 (Rvp 5937/2014) z 30. januára 2014; 13 Co 391/2014 (Rvp 5938/2014), 13 Co 390/2014 (Rvp 5939/2014), 13 Co 389/2014 (Rvp 5940/2014), 13 Co 392/2014 (Rvp 5941/2014), 13 Co 393/2014 (Rvp 5942/2014) z 3. marca 2014; 14 Co 797/2013 (Rvp 5943/2014), 14 Co 795/2013 (Rvp 5944/2014), 14 Co 793/2013 (Rvp 5945/2014), 14 Co 794/2013 (Rvp 5946/2014) z 30. januára 2014; 13 Co 388/2014 (Rvp 5947/2014), 13 Co 386/2014 (Rvp 5948/2014), 13 Co 387/2014 (Rvp 5949/2014) z 3. marca 2014; 14 Co 1087/2013 (Rvp 5950/2014), 14 Co 1086/2013 (Rvp 5951/2014), 14 Co 1115/2013 (Rvp 5952/2014) z 25. februára 2014; 13 Co 121/2013 z 26. februára 2014 (Rvp 5953/2014), 14 Co 1111/2013 (Rvp 5954/2014), 14 Co 266/2014 (Rvp 5955/2014) a 14 Co 1113/203 (Rvp 5956/2014) z 25. februára 2014, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 5846/2014, Rvp 5847/2014, Rvp 5848/2014, Rvp 5849/2014, Rvp 5850/2014, Rvp 5851/2014, Rvp 5852/2014, Rvp 5853/2014, Rvp 5854/2014, Rvp 5855/2014, Rvp 5856/2014, Rvp 5857/2014, Rvp 5858/2014, Rvp 5859/2014, Rvp 5860/2014, Rvp 5861/2014, Rvp 5862/2014, Rvp 5863/2014, Rvp 5864/2014, Rvp 5865/2014, Rvp 5866/2014, Rvp 5867/2014, Rvp 5868/2014, Rvp 5869/2014, Rvp 5870/2014, Rvp 5871/2014, Rvp 5872/2014, Rvp 5873/2014, Rvp 5874/2014, Rvp 5875/2014, Rvp 5876/2014, Rvp 5877/2014, Rvp 5878/2014, Rvp 5879/2014, Rvp 5880/2014, Rvp 5881/2014, Rvp 5882/2014, Rvp 5883/2014, Rvp 5884/2014, Rvp 5885/2014, Rvp 5886/2014, Rvp 5887/2014, Rvp 5888/2014, Rvp 5889/2014, Rvp 5890/2014, Rvp 5891/2014, Rvp 5892/2014, Rvp 5893/2014, Rvp 5894/2014, Rvp 5895/2014, Rvp 5896/2014, Rvp 5897/2014, Rvp 5898/2014, Rvp 5899/2014, Rvp 5900/2014, Rvp 5901/2014, Rvp 5902/2014, Rvp 5903/2014, Rvp 5904/2014, Rvp 5905/2014, Rvp 5906/2014, Rvp 5907/2014, Rvp 5908/2014, Rvp 5909/2014, Rvp 5910/2014, Rvp 5911/2014, Rvp 5912/2014, Rvp 5913/2014, Rvp 5914/2014, Rvp 5915/2014, Rvp 5916/2014, Rvp 5917/2014, Rvp 5918/2014, Rvp 5919/2014, Rvp 5920/2014, Rvp 5921/2014, Rvp 5922/2014, Rvp 5923/2014, Rvp 5924/2014, Rvp 5925/2014, Rvp 5926/2014, Rvp 5927/2014, Rvp 5928/2014, Rvp 5929/2014, Rvp 5930/2014, Rvp 5931/2014, Rvp 5932/2014, Rvp 5933/2014, Rvp 5934/2014, Rvp 5935/2014, Rvp 5936/2014, Rvp 5937/2014, Rvp 5938/2014, Rvp 5939/2014, Rvp 5940/2014, Rvp 5941/2014, Rvp 5942/2014, Rvp 5943/2014, Rvp 5944/2014, Rvp 5945/2014, Rvp 5946/2014, Rvp 5947/2014, Rvp 5948/2014, Rvp 5949/2014, Rvp 5950/2014, Rvp 5951/2014, Rvp 5952/2014, Rvp 5953/2014, Rvp 5954/2014, Rvp 5955/2014 a Rvp 5956/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 233/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. mája 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), tak ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, ktorými namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobcu v konaniach vedených Okresným súdom Lučenec a Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresné súdy“), predmetom ktorých je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, ktoré sú teda súčasne súdmi, ktoré sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobili. Na základe uvedeného sťažovateľka očakávala, že dôjde k vylúčeniu okresných súdov ako celku a spory budú prikázané inému vecne príslušnému okresnému súdu v obvode krajského súdu.

Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v žalobných návrhoch okresné sudy svojimi uzneseniami špecifikovanými v sťažnostiach (ďalej spoločne len „uznesenia okresných súdov“) zaviazali sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Na základe odvolaní podaných sťažovateľkou, podstatou ktorých bolo jej tvrdenie o nepodaní námietky zaujatosti, krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii uviedla, že napadnutými uzneseniami krajský súd porušil ňou označené práva, keď:

„a) rozhodol nad rámec zverenej právomoci;

b) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný;

c) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti;

d) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybnjej aplikácie a interpretácie práva;

e) svojím rozhodnutím porušil bez uvedenia dôvodov ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR; a osobitne v spojení s porušením označených justičných práv porušil právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, keď uložil sťažovateľovi povinnosť poskytnúť finančné plnenie štátu bez existencie práva štátu na takéto plnenie, čím nedôvodne znížil majetok sťažovateľa.“

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Napriek uvedenému okresné sudy aj krajský súd prejavy vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti.

Okrem toho sťažovateľka v sťažnostiach namieta, že aj keby v krajnom prípade bol jej prejav vôle vyhodnotený ako námietka zaujatosti, nemala v daných prípadoch platiť za podanie súdny poplatok, keďže už samotné konanie v merite veci je oslobodené od súdnych poplatkov (t. j. konanie o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pozn.), a teda podľa jej názoru aj všetky konania s ním súvisiace, teda aj námietkové konania by mali byť od súdnych poplatkov automaticky oslobodené.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala na rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré v skutkovo a právne zhodných veciach rozhodli odlišne a nevyhodnotili podania sťažovateľky ako námietky zaujatosti.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia krajského súdu a veci vráti tomuto súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania. Súčasne žiada ústavný súd o vydanie dočasných opatrení, ktorými rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným

§ 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

S prihliadnutím na obsah sťažností ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 12 Co 28/2014 z 28. februára 2014 (Rvp 5868/2014)

Z príloh priložených k sťažnosti vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 28/2014 z 28. februára 2014 zrušil odvolaním sťažovateľky napadnuté uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 15 C 227/2012-19 z 19. marca 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd označeným uznesením (ktorými v skutočnosti vyhovel odvolaniu sťažovateľky a zrušil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu) porušil ňou označené práva a používa argumentáciu vzťahujúcu sa na rozhodnutia krajského súdu, ktorými tento potvrdil uznesenia prvostupňových súdov, ktorými bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť súdne poplatky za vznesenie námietok zaujatosti. Označené uznesenie aj v tomto zmysle v sťažnosti opisuje, keď uvádza, že nimi krajský súd „*potvrdil uznesenie Okresného súdu..., ktorým Okresný súd... zaviazal sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti*“.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že argumentácia uvedená sťažovateľkou v odôvodnení sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 5868/2014 nekorešponduje s obsahom rozhodnutia, ktorým mali byť porušené jej v sťažnosti označené práva.

Z argumentácie uvedenej v sťažnostiach vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnostiach označených práv uzneseniami krajského súdu, ktorými *„potvrdil uznesenie Okresného súdu..., ktorým Okresný súd... zviazal sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za vznesenie námietky zaujatosti“*, pričom za rozhodnutia, ktorými malo dôjsť k porušeniu jej v sťažnosti uvedených práv, označuje rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o opravnom prostriedku sťažovateľky tak, že prvostupňové rozhodnutie bolo zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Keďže neexistuje príčinná súvislosť medzi namietaným porušením sťažovateľkou označených práv a označeným uznesením krajského súdu, ktoré vôbec nebolo spôsobilé porušiť označené práva sťažovateľky, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ostatnými napadnutými uzneseniami krajského súdu

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 78/03).

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprosesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd napadnutými uzneseniami, ktorými potvrdil uznesenia okresných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané námietky zaujatosti, porušil ňou v sťažnosti označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, pretože, ako vyplýva z jej písomných podaní v konaniach pred okresnými súdmi, ako aj z odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, sťažovateľka námietky zaujatosti podľa jej názoru nepodala.

Okresné sudy svojimi rozhodnutiami uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti v sume 66 € podľa položky č. 17 písm. a) „*sadzobníka súdnych poplatkov zákona, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb.*“. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, v ktorých tvrdila, že námietky zaujatosti nepodala, a okrem iného poukázala na skutočnosť: „... v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosť preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 OSP).“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka svoje sťažnosti založila v podstatnom najmä na skutočnosti, že okresné súdy nesprávne posúdil jej žalobné návrhy, ktorých súčasťou boli aj upovedomenia o skutočnostiach týkajúcich sa okresných súdov, ktoré mali v jej právnych veciach rozhodovať a súčasne sú štátnym orgánom, ktorý svojím nesprávnym úradným postupom spôsobil sťažovateľke škodu, takže na základe týchto upovedomení podľa jej tvrdenia išlo o podania smerujúce k rozhodnutiu o prikázaní veci inému vecne príslušnému súdu podľa § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že sudcovia okresných súdov sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania vo veciach pre ich pomer k veci a k účastníkom konania, pričom tieto podľa sťažovateľky nemožno posúdiť ako námietky zaujatosti pre nesplnenie náležitostí vyplývajúcich z § 15a Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu...

Podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že vec musí (nutná delegácia) alebo môže (vhodná delegácia) byť odňatá príslušnému súdu a prikázaná na ďalšie konanie a rozhodovanie inému súdu tohto istého stupňa, avšak v prípade nutnej delegácie, ktorej sa domáhala aj sťažovateľka (pozri jej odvolania, pozn.), tu musí byť splnená explicitná zákonná podmienka, a to, že príslušný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení podľa § 14 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. ak je tu pochybnosť o nezaujatosti sudcov príslušného súdu. Pochybnosť o nezaujatosti sudcu môže byť uplatnená buď účastníkmi konania (§ 15a Občianskeho súdneho poriadku), alebo samotným zákonným sudcom (§ 15 Občianskeho súdneho poriadku).

V danom prípade, keďže sa teda sťažovateľka domáhala delegácie jej vecí na iný ako príslušný okresný súd, t. j. domáhala sa odňatia jej vecí z prerokovania okresným súdom z dôvodu „*nutnosti a nie vhodnosti*“, t. j. z dôvodu, že sú tu pochybnosti

o nezaujatosti sudcov okresného súdu, a keďže sudcovia okresného súdu sami svoju nezaujatosť nespochybnili (§ 15 Občianskeho súdneho poriadku), okresný súd a následne sa s tým stotožniac aj krajský súd vyhodnotili skutočnosti uvádzané sťažovateľkou už v jej žalobách ako ňou uplatnenú námietku zaujatosti (§ 15a Občianskeho súdneho poriadku), ktorej podanie podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

V uvedenom smere sa vzhľadom na uvedené okolnosti, odôvodnenia napádaných uznesení krajského súdu podľa názoru ústavného súdu javia ako zrozumiteľné a akceptovateľné. Krajský súd, ktorý tvrdenia uvádzané sťažovateľkou vyhodnotil tak, že v okolnostiach posudzovaných vecí išlo o námietku zaujatosti, vec ústavne akceptovateľným spôsobom právne posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch, pretože miera interpretácie a aplikácie do úvahy prichádzajúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevybočuje z limitov základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že všeobecné súdy neakceptovali sťažovateľkinu interpretáciu dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ešte sama osebe nezakladá porušenie sťažovateľkou označených práv. Z pohľadu ústavného súdu je podstatné to, či krajský súd ústavne súladným spôsobom interpretoval a aplikoval na vec vzťahujúce sa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch.

Obdobne nie je žiadny dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľky, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v tomto prípade, pretože, ako už ústavný súd aj v minulosti konštatoval (napr. sp. zn. II. ÚS 124/2011), vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku

podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nemá automaticky za následok aj oslobodenie od súdneho poplatku za v tomto konaní vznesenú námietku zaujatosti, na čo v napádaných uzneseniach poukazoval aj samotný krajský súd.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky, podľa ktorých iné súdy rozhodovali v jej obdobných veciach odlišne od krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu

okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 78/03).

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu sú ústavne akceptovateľné a ich odôvodnenie je dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, neznamená, že došlo aj k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd

sťažnosti sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.4 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení dospel k záveru, že z ich odôvodnení nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažností na ďalšie konanie, v dôsledku

čoho pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky ich aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo preto už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnostiach (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti napádaných rozhodnutí).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015